

[Jørgen Jørgensen.]

ligger indenfor mulighedernes grænse, så denne konflikt kan bringes til ophør. Landet har ikke råd til, at en stor del af befolkningen holder sig udenfor produktivt arbejde på et tidspunkt, da deres arbejdskraft er nødvendig. Konflikten må bringes ud af verden, og jeg tilsiger mit partis medvirken til en saglig behandling i et udvalg; men lovforslaget i den skikkelse, hvori det er fremsat, tror jeg ikke regeringen kan vente gennemført, og det kan i hvert fald ikke vente vor tilslutning.

Alfred Jensen: Det er et særkende, at når rigsdagen har travlt, er såvel lovforslag som betænkninger meget lidet oplysende. Det gælder også det lovforslag, vi har til behandling her; der er meget lidt oplyst om de nærmere omstændigheder vedrørende dette forligsforslags skæbne ude blandt dem, det egentlig angår, nemlig dem, der skal arbejde derunder. Der er ikke givet oplysninger om, hvorledes der er stemt om disse forslag, og derfor hører man det ejendommelige, at det gentagne gange fra denne talerstol siges, at den ene af parterne har afvist forslaget. Sandheden er jo, at begge parter faktisk har afvist det, idet de arbejdere, der skal leve under de forhold, som forligsforslaget omhandler, med stort flertal har afvist forslaget.

Nu ser jeg, at der er enkelte, der løfter øjenbrynene. Jeg skulle dog tro, det var almindelig kendt, at landarbejderne, skovarbejderne indenfor arbejdsmandsforbundet med et ganske vist knebent flertal af de afgivne stemmer har afvist forslaget, idet nemlig 5 254 har stemt nej og kun 5 014 har stemt ja. Indenfor gartnerforbundet er forholdet omvendt, idet der dér kun er 29 nejstemmer mod 101 jastemmer. Til gengæld er der i mejeriforbundet en stor overvægt af nejstemmer, idet 941 har stemt nej og kun 161 har stemt ja, og det vil med andre ord sige, at forslaget egentlig er afvist af begge parter. Når forligsforslaget alligevel forelægges her, som om det kun er den ene part, der har afvist det, skyldes det, at hovedbestyrelsen i Dansk Arbejdsmandsforbund som den kompetente forsamling, den betragtes som i henhold til møglingsloven, har stemt ja for 17 894 medlemmer. Dermed når man til at kunne påstå, at forslaget er godkendt af den ene af parterne, men når man ikke fremlægger dette talmateriale ved dette lovforslags behandling, tilslører man faktisk forholdet og giver det udseende af, at arbejderne

er himmelhenrykte for det, der foreligger. Det er efter min opfattelse en art vildledning, der her finder sted, ved at man tilslører de rettigheder, som medlemmerne af dansk fagbevægelse i virkeligheden har, når det drejer sig om løn- og arbejdsvilkår.

Jeg forstår så udmærket, at det forslag, der fremtræder som bilag til det foreliggende lovforslag, ikke kunne blive vedtaget blandt arbejderne. Det er jo ikke mærkeligt, at specielt landarbejderne har ønsket sig større forbedringer end dem, lovforslaget går ud på. Landbruget har nemlig i det sidste års tid haft særdeles gode forhold; produktionen er blevet forøget med 30 pct. fra det ene år til det andet; ser man på forrentningsprocenten, er der tale om en fordobling. Men denne forøgelse i rigdom — har jeg vel lov til at sige — er ikke kommet landarbejderne tilgode i form af højere lønninger eller i form af merbeskæftigelse. Lønningerne er der ikke sket noget med, og hvad beskæftigelsen angår, er den tilmed gået ned. I henhold til den statistik, som udarbejdes af statistisk departement, har landbruget i denne periode, hvor der altså har været muligheder for at give øget beskæftigelse, i stedet for at tage ny arbejdskraft ind skudt 2 000 arbejdere fra sig. Disse 2 000 mand må så søge deres erhverv andre steder, deltage i det almindelige kapløb om at opnå beskæftigelse eller finde sig i at komme til at stå i kø ved kontrolstederne — og det er vel mest sandsynligt, at det er det sidste, der er blevet tilfældet. Jeg ved meget vel, at 2 000 mand ikke lyder af så meget, og jeg ser også, at særlig de, der sidder i højre side af salen, trækker lidt på smilebåndet. De synes måske, det er lysteligt for de 2 000 mennesker med familier, det her drejer sig om. Men når man tager i betragtning, at dette kun er en fortsættelse af en udvikling, der er foregået gennem mange år, en udvikling, der har betydet, at der siden 1942 er skudt op mod 90 000 arbejdere ud fra landbruget, taler det dog sit tydelige og alvorlige sprog. (*Thisted Knudsen:* Det er jo ikke landbrugets skyld!). Jo, det drejer sig om landbruget, der netop beskæftiger mindre arbejdskraft end før, og det er landbruget, der har kunnet skyde denne arbejdskraft fra sig og tvinge den til at søge beskæftigelse andre steder på landet eller i byerne, hvor der i forvejen var arbejdsløshed.

Denne landbrugets skyden arbejdskraft bort har tillige betydet, at de, der er blevet tilbage som beskæftigede i landbruget, mere er gået over til at være sæsonbeskæftigede end tidligere. Også det fremgår af statistik-